דער בעל עגלה

פון הערשעלע

הערצקע איז א בעל עגלה,
האט א פערד און בריטשקע,
און אלס בחור אין שידוכים,
קנאקט ער מיט דער וויטשקע!

זון אלס בחור אין שידוכים,
פייפט ער אויף א כלה!
מאכט זיך גלייך די וואנסעס זיינע,
וויל געפעלען אלע....

מאכט זיך גלייך די וואנסעס זיינע,
קרייזעלט זיך די גזשיבע:
ווען ער פאהרט פארביי דעם הייזעל,
וואו עס דינט זיין „ליעבע"...

ווען ער פאהרט פארביי דעם הייזעל,
ווערט ער עפעס שטייפער,
זיינע באקען — פאמעראנצען,
ווערען עפעס רייפער...

זיינע באקען — פאמעראנצען,
גלאנצען פון דער וויטיקן;
ס'ווילט זיך איהם איהר שמייכעל זעהן,
און איהם אויך באגלייטשן...

ס'ווילט זיך איהם איהר שמייכעל זעהן,
און ער הויבט אן סווישטשען;
עס דערהויבט זיך הויך די פארהאנג,
און צוויי אויגען בליטשטשען...

עס דערהויבט זיך הויך די פארהאנג,
און ער ווערט דערצינדען:
ר'גיט א ציה מיט מאכט די לייצען,
און ער ווערט פארשווינדען...

ר'גיט א ציה מיט מאכט די לייצען,
ווייזט ארויס זיין גבורה;
אז די בעלי עגלות אלע,
האבען די פנירה...

אז די בעלי עגלות אלע,
זעגען איהם מקנא:
נאר ער לאכט זיי אויס אין גאנצען,
די חברים זיינע.

נאר ער לאכט זיי אויס אין גאנצען,
שטעלט זיך אויף אין בריטשקע,
און אלס בחור אין שידוכים,
קנאקט ער מיט די וויטשקע!

איך בין ערשט אנדערהאלבען שטונדען אויף דער וועלט. איך ליג אין א וויגעל, איבערגעדעקט מיט א שלייער. אלע מאל קומט צו א פרוי, הויבט אויף דעם שלייער פון מיין פנים, צייגט מיך צו פארשידענע פערזאנען, וועלכע זענען פיעל גרעסער ווי איך, און פרעגט זיי: א יא א שעהן קינד? אלע ענטפערען אין וועמען איך בין געראטען. איהם! א אינגעל, וואס מאכט נאר אן מיסט אין שטוב, וואס מען דארף פון איהם ראמען און קערען, וואס אז ער ווערט גרויס אנטלויפט ער פון הויז. אך דערשט איז א מיידעל. זי ראמט און קערט אין רייניגמאכן הויז. און ווען זי האט חתונה קומט זי אלע מאל צו טאטע-מאמע געוואר ווערען, און ווען די עלטערען ווערען אלט און קראנק, ווער לויפט צו זיי אלע מאל? — די טאכטער! און די טאטעס וואלטען זיך נאר געשטאפט מיט אינגלאך. אוי, די באטקאס!

די רעדע פון מיין באבע'ן האט אויף מיר געמאכט זעהר א גוטען אייגדרוק און איך בין געווארען אזוי פרעהליך, אז האב אזש ארויסגעשטעקט א ציינגעל.

מיין טאטע איזנאך איז געשטאנען אנגעכמורעט.

נאר ווען נייע געסט און קרובים זענען אנגעקומען און ווען מיינער א פעטער האט צו מיין טאטען א זאג געטאן: דיזע מויד האט דיר אויסגעפעהלט ווי א לאך אין קאפ — האט שוין מיין טאטע'ן פארדראסען און ער האט איהם געטפערט: ווארט, זאל זי נאר גרויס ווערען וועלען דיינע בחורים אפליפען די פיס נאך איהר.

מיין טאטע'ס גוטע ווערטער וועגען מיר האבען מיך געמאכט נאר מוטיג און איך האב פאר שמחה געפרופט אויפביי דען מיך פון'ם קישעלע, וועלכעס איז מיר ליידער ניט געלונגען. איך האב אויצט באמערקט אז מיין טאטע ווערט אלץ ערגערליכער צו מיר. ער האט מיך פאר א פאר קרובים ווידער אמאל פארטיידיגט און האט אנגעגעבען א קאר ארגומענטען, וואס מיין באבע האט פריהער געזאגט.

אבער מיר האט פארדראסען איין זאך, פאר וואס פאפא האט מיך נאך ניט דערט מיט פארצווייפלונג, און די גוטע באבע האט זיך אנגענומען פאר מיר. זי איז צוגעגאנגען צו מיר, האט אויפגעהויבען דעם שלייער פון מיין פנים, האט מיך גוט באטראכט און האט געזאגט:

— די קליינער ווארים! א בראך אויף דיין טאטען! א קדיש ווילט זיך איהם! א אינגעל, וואס מאכט נאר אן מיסט אין שטוב, וואס מען דארף פון איהם ראמען און קערען, וואס אז ער ווערט גרויס אנטלויפט ער פון הויז. אך דערשט איז א מיידעל. זי ראמט און קערט אין רייניגמאכן הויז. און ווען זי האט חתונה קומט זי אלע מאל צו טאטע-מאמע געוואר ווערען, און ווען די עלטערען ווערען אלט און קראנק, ווער לויפט צו זיי אלע מאל? — די טאכטער! און די טאטעס וואלטען זיך נאר געשטאפט מיט אינגלאך. אוי, די באטקאס!

די רעדע פון מיין באבע'ן האט אויף מיר געמאכט זעהר א גוטען אייגדרוק און איך בין געווארען אזוי פרעהליך, אז האב אזש ארויסגעשטעקט א ציינגעל.

מיין טאטע איזנאך איז געשטאנען אנגעכמורעט.

נאר ווען נייע געסט און קרובים זענען אנגעקומען און ווען מיינער א פעטער האט צו מיין טאטען א זאג געטאן: דיזע מויד האט דיר אויסגעפעהלט ווי א לאך אין קאפ — האט שוין מיין טאטע'ן פארדראסען און ער האט איהם געטפערט: ווארט, זאל זי נאר גרויס ווערען וועלען דיינע בחורים אפליפען די פיס נאך איהר.

מיין טאטע'ס גוטע ווערטער וועגען מיר האבען מיך געמאכט נאר מוטיג און איך האב פאר שמחה געפרופט אויפביי דען מיך פון'ם קישעלע, וועלכעס איז מיר ליידער ניט געלונגען. איך האב אויצט באמערקט אז מיין טאטע ווערט אלץ ערגערליכער צו מיר. ער האט מיך פאר א פאר קרובים ווידער אמאל פארטיידיגט און האט אנגעגעבען א קאר ארגומענטען, וואס מיין באבע האט פריהער געזאגט.

אבער מיר האט פארדראסען איין זאך, פאר וואס פאפא האט מיך נאך ניט געקושט. שוין עטליכע מאל האט ער זיך אנגעבויגען איבער מיר און איך האב געזעהן, אז ער וויל מיר עפעס טאן, אבער באלד האט ער חרטה געקראגען.

מיין מאמע'ן האט חפנים דאס אויך פארדראסען און זי האט אנגעהויבען ווייגען.

— וואס וויינסטו? — האט דער פאפא זי געפרעגט.

מיין מאמע האט געשווייגען. נאר די באבע האט איהם געשטאכען: ווייסט דאך אינגלאך, אזא טאכטער! אנדערע טאטעס וואלטען דאך משוגע געווארען פאר שמחה — און ער — ער פרעגט נאך וואס זי וויינט!...

דער טאטע האט מיך פלוצים ארויסגעבאפטעט'ס וויינעל און האט מיר צוגעפרעגט צו דער מאמע'ן וועמענס אויגען האבען צו מיר געקוקט מיט אזא פרעהליך, און האב אזש ארויסגעשטעקט א ציינגעל.

מיין טאטע איזנאך איז געשטאנען אנגעכמורעט.

נאר ווען נייע געסט און קרובים זענען אנגעקומען און ווען מיינער א פעטער האט צו מיין טאטען א זאג געטאן: דיזע מויד האט דיר אויסגעפעהלט ווי א לאך אין קאפ — האט שוין מיין טאטע'ן פארדראסען און ער האט איהם געטפערט: ווארט, זאל זי נאר גרויס ווערען וועלען דיינע בחורים אפליפען די פיס נאך איהר.

מיין טאטע'ס גוטע ווערטער וועגען מיר האבען מיך געמאכט נאר מוטיג און איך האב פאר שמחה געפרופט אויפביי דען מיך פון'ם קישעלע, וועלכעס איז מיר ליידער ניט געלונגען. איך האב אויצט באמערקט אז מיין טאטע ווערט אלץ ערגערליכער צו מיר. ער האט מיך פאר א פאר קרובים ווידער אמאל פארטיידיגט און האט אנגעגעבען א קאר ארגומענטען, וואס מיין באבע האט פריהער געזאגט.

אבער מיר האט פארדראסען איין זאך, פאר וואס פאפא האט מיך נאך ניט

דאס זיבעטע מיידעל.

א מאנאלאג פון א בייבי
פון כאצקעל

— ווען ווייסטו? — האט דער פאפא זי געפרעגט.

מיין מאמע האט געשווייגען. נאר די באבע האט איהם געשטאכען: ווייסט דאך אינגלאך, אזא טאכטער! אנדערע טאטעס וואלטען דאך משוגע געווארען פאר שמחה — און ער — ער פרעגט נאך וואס זי וויינט!...

דער טאטע האט מיך פלוצים ארויסגעבאפטעט'ס וויינעל און האט מיר צוגעפרעגט צו דער מאמע'ן וועמענס אויגען האבען צו מיר געקוקט מיט אזא פרעהליך, און האב אזש ארויסגעשטעקט א ציינגעל.

מיין טאטע איזנאך איז געשטאנען אנגעכמורעט.

נאר ווען נייע געסט און קרובים זענען אנגעקומען און ווען מיינער א פעטער האט צו מיין טאטען א זאג געטאן: דיזע מויד האט דיר אויסגעפעהלט ווי א לאך אין קאפ — האט שוין מיין טאטע'ן פארדראסען און ער האט איהם געטפערט: ווארט, זאל זי נאר גרויס ווערען וועלען דיינע בחורים אפליפען די פיס נאך איהר.

מיין טאטע'ס גוטע ווערטער וועגען מיר האבען מיך געמאכט נאר מוטיג און איך האב פאר שמחה געפרופט אויפביי דען מיך פון'ם קישעלע, וועלכעס איז מיר ליידער ניט געלונגען. איך האב אויצט באמערקט אז מיין טאטע ווערט אלץ ערגערליכער צו מיר. ער האט מיך פאר א פאר קרובים ווידער אמאל פארטיידיגט און האט אנגעגעבען א קאר ארגומענטען, וואס מיין באבע האט פריהער געזאגט.

אבער מיר האט פארדראסען איין זאך, פאר וואס פאפא האט מיך נאך ניט

א לידעל.

פון ס. מיכאלין

געדענקסטו דעם אוועגט
אין סאד ביי סטעפאנען?
די בוימער זיי זענען
שמונה עשרה געשטאנען:

אין הימעל שפאצירט האט
די בלאסע לבנה,
דער טשיזשיק געזונגען
האט זיס מיט כונה...

געקושט דיינע ליפען.
דיין האלז, דיינע ברעמען...
און דו האסט באקרוינט מיך
מיט צערטליכע נעמען...

ווען פלוצלס, געדענקסטו,
פון צווישען די פוסטען
א שארף האט דערהערט זיך,
דיין טאטע'ס א הוסטען?...

און אונז האט א טיאכקע
געטאן דאן אין הארצען? —
אוי, ווער האט דערווארטעט
א סוף, אזא שווארצען?...

געדענקסטו דעם אוועגט
אין סאד ביי סטעפאנען?
פיעל צייט, ליעבע חייקע,
איזעק אז פון דאן אן —

ווי הייסט נאך געדענק איך
דאס ערטעל אין שאטען:
דיין פלאמענדען קוש — און
די פעטש פון דיין טאטען!...

ווען.

ווען אייער פרוי ברענגט אייך א מתנה א נעקטאי אין א סימן, אז עס איז שוין צייט איהר צו קויפען א נייע העט.

* * *

ווען אייערע פריינד הויבען אן ווערען גוט צו אייך, איז א סימן, אז איהר זייט אין דר'ערד מיט די ביינער.

* * *

ווען עס ווערט ווארים אין דרויסען, איז א סימן אז די פרויען וועלען באלד אנטאן זייערע פוטערנע קליידער.

* * *

ווען א פאליטישען ערקלערהרס זיך אין ליעבע צו די בירגער, איז א סימן, אז עס געהט צו לעקעשאן.

* * *

ווען עס נעהמען זיך טראגען ידיעות וועגען א געלט מאנגעל אין ביכור חולים, איז א סימן, אז מען וועט אייך באלד רופען צו א באנקעט.

* * *

ווען איהר זעהט מענשען זיצען און שלאפען, איז עס א סימן, אז איהר זייט ביי א מיטינג.

* * *

ווען א נייע שיף קומט אן קיין אמעריקא, איז עס א סימן, אז א נייע אידישע דעלעגאציע איז אנגעקומען.

אפאריזמען.

ווען דער שבל וואכט: בלאנדישען ניט די אויגען.

* * *

ווען פרויען הערען אויף צו זיין נאר טירליך, הערען זיי אויף צו זיין ליעבענס־ווירדיג.

* * *

פאר דער חתונה זאל מעד האלטען די אויגען אינגאנצען אפען: נאך דער חתונה — האלב.

* * *

העפליכקייט קאסט ווענינ — עס קויפט אבער א סך.

* * *

בילדונג צייגט א מענשען ווי ווענינ אנדערע ווייסען.

* * *

א שטארקע ליידענשאפט, איז א מענשען'ס שוואכקייט.

* * *

דאס לעבען וואס מיר האלטען פאר צו קורץ, באשטעהט פון א סך טעג, וואס מיר האלטען אפט פאר צו לאנג.

* * *

עס איז ניטא קיין שעהנערע זאך ווי די, וואס מיר קענען שוין מעהר ניט זעהן.

די בענק אף נאווא סקאשיא

אויסלענדישע דרעפטס
געקויפט און פארקויפט.

מיר האבען גרויסע פארבינדונגען מיט אינסלאנד און מיר קאנען ארויסגעבען דראפטס פאר ענגלאנד, פראנקרייך, דייטשלאנד, עסטרייך, פוילען, יוגא סלאוויא, טשעכא־סלאוואקיא, און כמעט אלע פרעמדע לענדער.

אונזערע אפישעלס געפינען זיך אין לאנדאן און ניו יארק. דירעקטע טעלעגראפישע „ווייערס" צו טאנטרעאל און ניו יארק בעסטע עקסטשענזש רייטס.

קאפיטאל — $9,700,000
רעזערוו — $19,000,000

THE BANK OF NOVA SCOTIA

קווין און מעקאל סטריטס
ה. סאטערלאנד, מענערזשער.
ספעדיינג און דאנדעס
ס. פ. נאאמן, מענערזשער.

לאמיר אויך אייך איבערצייגען!!!

אז קיין אפיס אין טאראנטא קאן אונז ניט איבערשטייגען אין בילינערע פרייזען און אין סורטס, ביים שיקען

געלט און שיפסקארטען

זייט איינער פון אונזערע טויזענטער צופריעדענע קלייענטען.

ווילט א הר ברענגען אייערע קרובים?

באראט זיך מיט

גארבינקעל'ס שיפס־קאנטאר

153 קווין סט. וועסט. אפען פון 9 ביז 9.

פאר פיקניקס און חתונות
פארגעסט ניט
די קווין $ טעקסי
MAIN 0009

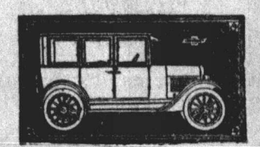

די בילינסטע פרייזען אין שטאדט. קורצע ראנס 4 פאסאזשירען 50c. 4 פאסאזשירען פון עני טייל שטאדט צו עני פלאץ אין שטאדט בלויז $1.00. קיין ראן איבער א דאלאר. 4 פאסאזשירען א שטונדע $1.75 טעלעפאנירט מיין 0009, און מיר קומען צו אייך אין 3 מינוטען.

כסדר „ביזי"

(פון מיינע „ראמאנטישע הויזגעשיכטען")

פון משה חייקעלס

— ס'קאצעל קומט! א נאסט אין שטעדטעל! וואס עפעס אין מיטען פלר צימ'דיגען פריהמארגען?

— און ווער, מיינט איהר, האט מיך דאס אויפגענומען מיט אזא ברייטען ברודר־הבא? מיין איינען ווייב טאקי.

געווען איז דאס א כמארגער, א קויטינער פריהמארגען. ס'האט מיך געלעפערט, האבען זיך די הענט ניט געלענט צו קיין ארבייט. האב איך ביי זיך געטראכט: נישקשה, די וועלט געהט ניט אונטער, אז איך וועל איין טאג ניט אריינשיען אין אפיס. איין טאג מעג דער אפיס זיך באנעהן אהן מיר.

— און טראכטען טראכט איך ווייטער אזוי: איך וועל נאר אוועקגעהן אהיים, פארברענגען דעם טאג מיט דער פאמיליע, וועל עסען מיטאג מיט מיין ווייבעלע, וועל מיט איהר שפיעלען א קארטען גיים, און דערנאך — יא, דערנאך וועל איך נעהמען מיין ווייבעל, און מיר וועלען ביידע „אויסגעהן".

יא, כ'מיין אז ס'איז ניט שלעכט, און איך לאז זיך אהיים מיט איילענדיגע טריט און מיט א קלאפענדיג הארץ, ממש ווי א פארליעבטער, ווי אמאל, אין די נאר יונגע יאהרען, בשעת... נאר דאס בין איך שוין ניט מחייב אייך צו דערצעהלען.

און איילענדיג זיך אהיים, שטעל איך זיך אפ נעבען א בלומען־געשעפט, קלייב איך אויס א שעהן בוקעטעל, לאז עס איינוויקלען אין א שעהן פאפיר, און לויף אהיים.

און אט עפען איך די טיר, און אט קומען מיר אנטקעגען מיין ווייב, און מיט אזא ברייטען „ס'קאצעל־קומט" ווי עס איז שוין פריהער געווען באשריבען.

אודאי בלייב איך שטעהן אזוי ווי א נעכטיגער ביי דער טיר, און האט בר־קעטעל בלומען פארקריכט, אזוי ווי פון זיך אליין הינטער מיין פלייצע, און איך שטאמעל עפעס אזוי ווי א גרויסער זינ־דער:

— פארשטעהסטו מיך... כ'האב געוואלט פארברענגען הייגט דעם טאג אין דער היים, האב איך געוואלט...

— ווייס הייסט, — זאגט זי, — פארברענגען דעם טאג אין דער היים? ביזטו חליליה פון זינען אראפ?...

— געה, — זאג איך, — ביזט א נארעלע, צו פארברענגען א טאג אין דער היים מיט א געליעבטע, טייער ווייבעלע, דארף מען, חליליה פון זינען?

— אן זעה, — זאגט זי, — וואס באהאלסטו דארט עפעס פון הינטען?

— ווער איך רייט אזוי ווי א 19 יאהר־ריגער אינגעל, און הויב אן צו ציטערען אן צו שטאמלען.

— דאס אין... דאס אין, — זאג איך, — ווייס איך... א בוקעטעל.

— א בוקעטעל?

— יא... בלומען געקויפט...

— בלומען? פאר ווענען בלומען?

— פאר דיר טאקי... — זאג איך.

— פאר דיר אליין...

— פאר מיר?

— און מיין ווייב שטעלט אויס אויף מיר א פאר ווילדע אויגען, און איך ווייס ניט ווער ס'איז דא משוגע, איך צי זי... זי לויפט צו צו מיר, לענט מיר ארויף די האנט אויפ'ן שטערען, און זאגט:

— ווער איז מיר! כ'האב מורא, אז דו האסט היץ...

— געה, — זאג איך, — מאך זיך ניט נאריש. כ'האב ניט קיין היץ און בין ניט קראנק. איך וויל, — כאפ איך אפ אין איין אטעם, — פארברענגען מיט דיר דעם הייגטיגען טאג... איך וויל, — זאג איך. — מיר זאלען זיך אוועקזעצען און שפיעלען...

— — — — — —

— משוגע, ווער איז מיר, ניט אנדערש, דו ביזט משוגע געווארען! — האט מיין ווייב פארבראכען די הענט, — וואס הייסט, שפיעלען זיך נאר? איך האב דאך אזוי פיעל ארבייטען, אז די האר אויפ'ן קאפ זענען ניט מיינע.

— ווייס איך, — זאג איך, — דייגע ארבייטען! קענסט זיי אפלענען אויף שפעטער.

— אויף שפעטער! — קרימט זי מיר נאך, און לאזט מיך שטעהן מיט'ן בוקעטעל בלומען אין דער האנט, אזוי לויפט אוועק אין קיך.

לויף איך איהר נאך אין קיך.

א ברירה האב איך?

און מיין ווייב פלאמט, האט נאר קיין צייט ניט אומצוקוקען זיך אויף מיר אפילו.

— געה, — זאג איך, — ביזט א נארעלע, צו פארברענגען א טאג אין דער היים מיט א געליעבטע, טייער ווייבעלע, דארף מען, חליליה פון זינען?

— אן זעה, — זאגט זי, — וואס באהאלסטו דארט עפעס פון הינטען?

— ווער איך רייט אזוי ווי א 19 יאהר־ריגער אינגעל, און הויב אן צו ציטערען און